

ΜΥΡΙΑΘΣΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἔτος Α'

Ἐν Ἀθήναις τῆ 20 Μαΐου 1887

Ἄριθ. 14

Ἡ ὨΦΕΛΕΙΑ ΤΩΝ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΩΝ

Γυνὴ πνεύματος ἀνδρικοῦ, κατακλυθούσα θεσῶν ἔσοχον ἐν τῇ Γαλλικῇ φιλολογίᾳ, ἡ κυρία Αἰμιλία δὲ Βιρπιδίνου, κατεχώρισεν ἐν τῷ «Τύπῳ» τὸν ὁποῖον ἐξέλιθεν ὁ σύζυγός της διατριβὴν μέγαν ἐμπειήσαν χρότον ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐν τῷ κόσμῳ εὐδοκίμεις μόνον διὰ τῶν ἐλαττωμάτων του· τούτου δὲ δοθέντος θὰ ἦτο σφικτερόν νὰ ζητῶμεν τὴν βελτιώσιν αὐτῶν.»

Οἱ ἀναγνώσται θέλουσι γνωρίσει ἡμῖν χάριν διὰ τὴν ἀναδημοσίευσιν τῆς λησμονηθείσης ταύτης σελίδος, ἐν ᾗ ἐκδηλοῦται πνεῦμα εἰρωνικὸν καὶ παράδοξον πλῆρες ὁμῶς βαθείας ἐνοοίας.

«Τὸ νὰ θέλωμεν νὰ διορθώσωμεν τὰ ἐλαττώματά μας! εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ζητῶμεν νὰ τὰ γνωρίσωμεν, νὰ καταστραφῶμεν, νὰ στεριεύσωμεν τὴν πηγὴν τῆς δλιότητος ἡμῶν, ἀποβάλλοντες τὰ ὄπλα καὶ τὴν ἀσφάλειαν ἡμῶν.»

Φιλόσοφος τις εἶπε: «γνώθι σαυτόν.» Ναι, ἐὰν θέλῃς νὰ μένης φιλόσοφος, νὰ ζῆσθαι ὡς φιλόσοφος, δηλαδὴ πρὸς οὐδὲν νὰ πείνης, οὐδὲν νὰ καταρτοῖς. Ὅπως ζῆσθαι οὐτῶ, γίνωσκε σεαυτὸν ὅσον θέλεις· δύνασαι ἀκινδύνως νὰ ἀπολαύσῃς τῆς πενιχρᾶς ταύτης ἡδονῆς ἢ γνώσῃς σεαυτοῦ, ἢ κατανόησῃς τῶν ἀθλιότητων σου εἰς οὐδὲν ἄλλο θὰ χρησιμεύσωσιν ἢ τὸ νὰ σὲ κατάρτῃσῃ σοφώτερον, ἔστω... Ἀλλ' ἐὰν θέλῃς νὰ ὑψωθῇς ὑπεράνω τῶν ὁμοίων σου, ἐὰν θέλῃς νὰ διακυσθῇς τὴν δόξαν σου καὶ νὰ φθάσῃς εἰς τὴν εὐτυχίαν, ἀπεχε τῆς γνώσεως σεαυτοῦ, μὴ σπούδαζε σεαυτὸν, μὴ ἀνάλυε, μὴ ἐρώτα! Βάδιζε εὐθὺ, βάδιζε ταχέως, μὴ βλέπων μῆτε ὀπίσθεν μῆτε ἔμπροσθεν. Ὡ! ἀπεχε ἀπὸ τῆς γνώσεως σεαυτοῦ, διότι καθ' ἡμέραν ἤθελες μάθει τί εἶσαι, ἤθελες γνωρίσει ἐκεῖνο πρὸς τὸ ὁποῖον δύνασαι νὰ τείνης καὶ ἤθελες διὰ πάντος ἀποθαρρυνθῇ.

Τὸ νὰ γνωρίσῃ τις τὸ μυστήριον τῶν δυνάμεων του πολλάκις εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἀνακαλύψῃ ὅτι πρὸς οὐδὲν εἶνε καλός. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἤθελεν εἶσθαι δυσάρεστος διὰ τοὺς σημερινούς φιλοδόξους. Τοῦναντίον ἢ πρὸς ἑαυτοῦς πεποιθήσῃς ἀποτελεῖ ὅλην αὐτῶν τὴν δυνάμιν νομίζουσιν ἑαυτοῦς ἰκανούς καὶ ὁ κόσμος τοῦ ἐκλαμβάνει ὡς τοιοῦτους, ἢ πίστις χρησιμεύει αὐτοῖς ὡς δικίωμα, ἀνακράζουσιν ἰδοὺ ὁ σκοπός! Τὸ μωρὸν κοινὸν ἐπαναλαμβάνει ἰδοὺ ὁ

σκοπός αὐτῶν! Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῶσιν ἐὰν τοῖς ἦνε ἐπιτετραμμένον νὰ τείνωσι πρὸς τὸν σκοπὸν ταῦτον, τοὺς βοηθεῖ πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ καθότι, ἐν τῷ κόσμῳ εἴθισται νὰ κρίνονται οἱ ἄνθρωποι οὐχὶ κατὰ τὴν ἀξίαν των ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀξιώσεις των· πολλάκις δὲ ἤθελον ἔχει πολὺ ὀλιγωτέρας ἀξιώσεις ἐὰν ἐμάνθανον νὰ γνωρίζωσιν ἑαυτοῦς· ὅθεν ἡ ἀτομικὴ ἀγνοια εἶνε ὄφρα ἀναγκαῖος πρὸς ἐπιτυχίαν.

Ἄ! ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὀψίπλουται τοὺς ὁποίους βλέπομεν καθ' ἐκάστην τσοσούτω ὑπερηφάνους ὅτι ἀνερχήθησαν εἰς ἀνώτατα ἀξιώματα τὰ ὅποια εἶνε συνήθως ἀνίκανοι νὰ ἐξασκήσωσι δὲν ἤθελον φθάσει ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκοντα ἐὰν ἐγίνωσκον ἑαυτοῦς· θὰ ἐγίνοντο ταπεινοὶ. θὰ κατενόουν πρὸς τί ἕκαστος ἐκλήθη, οὐδέποτε ἤθελον τολμήσει νὰ ἐποφθαλμιώσωσι τοιαύτας θέσεις, ἢ δὲ μεταμορφώσῃ αὐτῶν αὕτη ἤθελε τοὺς στερῆσαι εὐτυχίας ἢ ἢ οἴησις αὐτῶν τοῦς ἤξιώσιν.

Δὲν φοβούμεθα λοιπὸν νὰ διακηρύξωμεν ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἐλαττωμάτων τὸ ὀφελιμώτερον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει τις νὰ καλλιεργῇ μετὰ πλείστης φρονετίδος εἶνε ἡ **Ὀῖησις**. Τὸ ἐλάττωμα ταῦτο καθ' ἑαυτὸ εἶνε... περιουσία Προτιμώτερον δὲ ἕνα νέον θέλοντα νὰ προοδεύσῃ, νὰ ἦνε οἰηματίας καὶ ἄς μὴ ἔχη λεπτόν, ἢ νὰ ἦνε μετριόφρων μὲ ἀπέραντα κτήματα. Ἡ οῖησις εἶνε περιουσία.

Μετὰ τὴν οῖησιν τὸ καλλίτερον ἐλάττωμα διὰ νὰ ὑψωθῇ τις εἶνε ἡ **τελεία μωρία**. Χάρις εἰς τὸ ἐλάττωμα ταῦτο εἶνε τις πάντοτε βέβαιος ὅτι δύναται νὰ καθέξῃ ἐν τῷ κόσμῳ καλὴν τιμὰ μικρὰν θεσιν. Ἐχετε δύο νέους ἀνεψιούς, ὁ εἷς εἶνε νεανίας, πλήρης θάρρους, ἐνεργητικότητος καὶ νοσηροσύνης ἀναγνωρίζετε τὴν ἀξίαν του λέγοντες: «Ἄ! δεῖ ἀνησυχῶ διὰ τοῦτον.» Καὶ πράγματι οὐδεμίαν περὶ τῆς τύχης τούτου λαμβάνετε φροντίδα. Οὔτε τὰ βροθεῖτε, οὔτε τὸν προστατεύετε, τὸν ἀφίνετε ναι μοχθῇ κατὰ βούλησιν καὶ νὰ ἐξομαλύνῃ ὡς δύναται τὰς ὑποθέσεις του. Βίβθε ἥπιος, γνωρίζετε ὅτι οὐδέποτε θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ζητήσῃ τι. Ἀλλ' ἔχει ἀδελφὸν ὅστις εἶνε τέλειος βλάξ, δὲν γνωρίζει τίποτε, εἶνε ἀνίκανος νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐλάχιστον ἐπάγγελμα. διὰ τοῦτον ἀνησυχεῖτε, διότι φοβεῖσθε μωρίας δυσαρσελείας. Συνάγετε λοιπὸν ὀλόκληρον τὴν οἰκογενειάν σας καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ λέγετε... «Τί θὰ γείνη μὲ τὸν Αὔγουστον.» Καὶ οἱ συγγενεῖς σας ἐπεπληγμένοι, γνωρίζοντες τί δύναται νὰ περιμένωσιν ἀπὸ τὸν νεαρὸν ἐκείνον Κύριον, προσβλέποντα μεταξὺ των καὶ ἐπαναλαμβάνουσι: τί εἶνε δυνατόν ἂ γείνηται

μέ τον Αύγουστον οὐδέποτε θά κατορθώσῃ τι μόνος του, πρέπει νά τον τοποθετήσωμεν εἰς γραφεῖόν τι (κακόμορον γραφεῖον!) ἤ νά τῷ προμηθεύσωμεν θέσιν τινά Κυβερνητικὴν (δυστυχῆς Κυβερνήσεως! ὁ Θεὸς νά σέ φυλάττῃ ἀπὸ τὸν Αὐγουστον!)

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἰδέα αὕτη τὸ νά εἰσπαύσῃ τις εἰς δημοσίαν θέσιν νέον τινα μόνον καὶ μόνον διότι εἶνε ἀνίκανος νά διευθύνῃ τὰς ἰδίους του ὑποθέσεις, δυνατὸν νά φανῇ τερατώδης, παράφρων, ἀπραγματοποιήτος... Ποῦδ'; χάρις τῷ ζήλω, κάλλιον δ' εἰπεῖν χάρις τῇ ἀπελπισίᾳ ὅλων τῶν συγγενῶν, ὁ Αὐγουστος, θά καταλάβῃ τὴν θέσιν ἣν τῷ προτομαζοῦσιν. Ὁ θεὸς του ὁ βουλευτῆς θά ποιήσῃται πρὸς τοῦτο μωρὴν διαβόημα, θά ὑποσχεθῇ τὴν ψῆφόν του ἢ θά ἀρνηθῇ τὴν ψῆφόν του ὁ ἐξάδελφός του ὁ Γενικὸς Διευθυντής, θά κάμῃ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Γραφείοις του δύο ἢ τρεῖς μεταβολάς, αἵτινες θά μείνωσι πάντοτε ἀκατάληπτοι. Ἡ θεία του ἡ Βασις, θά κάμῃ δέκα ἐννέα ἐπισκέψεις πρὸς μικράς τινὰς ἀνοήτους τὰς ὁποίας περιφρονεῖ. Ἡ ἐξαδέλφη του, ἡ ὠραία ράθυμος, θά κάμῃ μωρίας ἐρωτηρησίας εἰς γέροντας φλυαροῦς οἵτινες τὴν ἀνιδῶσιν. Ἡ ἀγαθὴ του μήτηρ θά μεταβῇ νά κλαύσῃ πανταχού.

Ναί, ὁ Αὐγουστος θά καταλάβῃ τὴν θέσιν εἶνε ἀληθές, ὅτι θά τὴν ἀπολέσῃ μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐρὴ καλλιτέραν, διότι ἡ πρώτη εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠυδοκίμησε θά τῷ λογιθῇ ὡς εὐνοικώτατον προσηγούμενον. Θά ἀπολέσῃ ὁμοίως τὴν δευτέραν, ἡ δὲ οἰκογένεια συνασπισομένη θά τῷ προμηθεύσῃ τρίτην, κατόπιν τετάρτην καὶ κατόπιν πέμπτην καὶ ὅλα κληρὸν τὴν ὁποίαν θά διατηρήσῃ καθότι αἱ κλαί θέσεις εἶνε ἐκεῖναι εἰς τὰς ὁποίας... οὐδὲν ἔχει τις νά πράξῃ. Οὕτως ὁ Αὐγουστος, πάντοτε ὑποστηριζόμενος, πάντοτε ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς οἰκογενείας του ἀνυψούμενος, ταχέως θά προοδύσῃ, ἐν ᾧ ὁ ἀτυχῆς ἀδελφός του θά μείνῃ παρασάγγας ὅλας ὀπισθεν του διότι πνευματώδης ἄνθρωπος πεζός, βρῖνει ἀργότερον μωροῦ ἐφ' ἀμάξης, διότι ἄνθρωπος ἀνεξάρτητος προσδοκῶν τὸ πᾶν ἐκ τῆς ἐργασίας του, δὲν διαθέτει ἢ μόνως τὰς δυνάμεις του τουναντίον ὁ ἀκηρὸς ἀνόητος ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ ὅλας τὰς δυνάμεις ὅλων τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐχόντων ἐπιρροήν, οἵτινες ἐγγυῶνται ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἡ ὄξυθυμία εἶνε πρὸς τούτοις ἐν ἀρκετὰ καλὸν ἐλάττωμα. Οὐδέποτε φερόμεθα ἀφελῶς πρὸς ἕνα δξύθυμον τῷ δίδομεν τὸ καλλίτερον μέρος τὴν καλλιτέραν θέσιν. Τὸ νά φαίνεται τις δξύθυμος, εἶνε ὡς νά προετοιμαζῇ ἐκ τῶν ὀρίωντα θελκτικὸν ἐκ πολλῶν περιποιήσεων, ἀναπαυτικῶν ἀνακλίντρων, καλῶν δειπνῶν κτλ. κτλ. Τοῦτο ἐν τέλει τυγχάνει ἡ μεγαλειότερα εὐτυχία τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος δύναται νά ὀνειροπωλήσῃ, τοῦτο συντελεῖ... οὐδέποτε τις νά λητμονῆται...

Ἡ ὀχληρότης εἶνε προσέτι λαμπρὸν ἐλάττωμα ἐξαιρετικῶς ἐπιπεδές. Οἱ ὀχληροὶ εἰσὶν ἀκαταμάχητοι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἔρωτα.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον οἱ πείσμονες ἔχουν ὡσαύτως τὴν καλλιτέραν τύχην. Λέγουσι περὶ ἀνθρώπου πείσμονος. Δὲν θά ἐπιτύχητε παρ' αὐτοῦ τίποτε. Καὶ τὸν ἀφήνον ἡσυχοῦν εἶνε πάντοτε τοῦτο, ὅτι ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη εἶνε ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων ἐκεῖνων τὰ ὁποία ἐμπνέουν τὸν σεβασμὸν· αὐτὰ εἶνε τὰ λαμπρότερα.

Ἡ κτηνωδία ἔχει τι καλόν· ἐξέγερσις θυμοῦ ἀπαντᾷ εἰς ὅλα. Ἡ θύελλα εἶνε ἐν ἐπιχειρήματι ὡς πᾶν ἄλλο, εἰς κατὰλληλος θυμὸς χρησιμεύει ὅπως καλύψῃ ἐν ἀγροῖσιν ἄδικον· ἔπειτα, διὰ μιᾶς ἀπειλῆς ἐπιτυγχάνει τις ταχέως μίαν χάριν. Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τοῦ φόβου αἱ ἀπειλαὶ εἰσὶν αἱ ἰσχυρότεροι προκαλήσεις· εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι πρὸ τῶν ὁποίων οἱ ἄλλοι τρέμουσι. Δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλοι πλὴν ἐκεῖνων οἵτινες ἔχουσι κόλακας.

Ἡ αὐθάδεια εἶνε ὡσαύτως ἀνεκτίμητον ἐλάττωμα, ἀλλ' ἔχει καὶ τινα κίνδυνον. Εὐτυχῶς οἱ προνομιούχοι κάτοχοι τούτου εἰσὶ περσοικισμένοι διὰ θυμωσίου ἐνστίκτου Διευθύνουσι τὸ ἐλάττωμα τοῦτο μετ' ἀπιστεύτου ἐπιδεξιότητος· εἶνε εἰς θέσιν νά διαγιγνώσκουν χωρὶς οὐδέποτε νά ἀπατηθῶσι, τὴν ὥραν, τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον ὅπου εἶνε ἀρμόδιον νά τὸ μεταχειρισθῶσι, καὶ τὰ πρόσωπα μετὰ τῶν ὁποίων εἶνε ἐπωφελές νά τὸ ἐκδηλώσωσι. Χάρις εἰς τὴν αὐθάδειαν, ἐν τῷ κόσμῳ δυνάμεθα... Ἐμπρὸς δικτὶ νά τὸ εἴπωμεν, ἡξέυρετε πάντα ταῦτα πολὺ κάλλιον ἡμῶν.

Τέλος ἐν τῷ πολιτικῷ κόσμῳ ἐλαττώματά τινα εἶνε θησαυροί. Τὸ νά ἴνῃ τις εὐμετάβλητος, νά μὴ ἔχη οὔτε χαρκατῆρα οὔτε ἀρχάς, εἶνε ταυτὸν ὡς νά δημιουργῇ δι' ἑαυτὸν λαμπρὸν μέλλον δυνάμει καὶ ἐπιρροῆς. Ἄνθρωπος ἀρκούντως εὐτυχῆς ὅπως κατορθώσῃ νά λέγῃσι περὶ αὐτοῦ ὅτι δὲν ἔχει συνείδησιν, εἶνε ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ πολιτικὴ εὐτυχία εἶνε ἐξησφαλισμένη.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον ἡ βλάβη τῶν προτερημάτων)

Κ. Γιολδάσης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Beaumont)

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΠΤΗΝΟΙΣ

Ἐπέβλεπόν ποτε τὸ ἐξῆς θέμα εἰς τὴν κρίσιν τριῶν γαιοκτημόνων, ἀνδρῶν γνώσεων καὶ πείρας.

— Ἐάν, ἐπανερχόμενοι ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν οἶκον σας, ἠθέλετε εὐρεῖ παρὰ τῇ ἐστία σας, ἐπὶ τῆς στραμνῆς σας, τὸ δακλῆρον ζεῦγος δύο ζένων, εἴτε εὐγενῶν, εἴτε χυδαίων, οἱ δὲ παρείσακτοι ἠρῶντο νά παρκαρῶσασιν εἰς ὑμᾶς τὴν θέσιν, τί θά ἐπράττετε;

Ὁ πρῶτος, νομιμαθῆς ὢν, μοὶ ἀπεκρίθη ἀναφέρων μοὶ κλητῆρας, κλήσεις, ἀτυνόμενοι, χωροφύλακας καὶ τὰ παρόμοια. Ὁ δεύτερος στρατιωτικὸς τυγχάνων, μοὶ εἰδὼς τὰ πιστόλιά του καὶ πλῆθος φυσιγγίων, καὶ ὁ τρίτος, κληρικὸς, ἐδήλωσεν, ἐν τῇ πραότητι τοῦ σχήματός του, ὅτι κατ' ἀρχάς μὲν ἠθελεν ἐξκντλήσει πάντα τῆς πειθοῦς τὰ μέσα, καὶ, ἐν ἀποτυχίᾳ τέλει, θά μετέδοικεν νά κοιμηθῇ ἀλλαχοῦ.

Οὐδαμῶς τῶν λύσεων τούτων μ' ἠγαράρισται βραδύτης ἀπ' ἐνός, σφραγὴ ἀπ' ἐτέρου, ἀνωφελῆς ἐγκατάλειψις δικαιωμάτων ἐν τῇ λύσει τοῦ τρίτου. Πόσον προτιμῶ τὴν νομοθεσίαν τῶν πτηνῶν! Πόσον περιληπτικὴ εἶνε ἐν ταῦτῳ καὶ φοβερά ἡ δικαιοσύνη ἐν μέσῳ τοῦ πτερωτοῦ ἐκείνου κόσμου! Τὸ μέγεθος οὐδὲν ἐστὶν ἀπέναντι τοῦ νόμου· Ἀκούσατε ἐπὶ

μίαν στιγμὴν, ὡ κωδικογράφοι! Ὅτι, μέλλω νά ἀρηγηθῶ ὑμῖν εἰναι ἱστορία τῆς χθῆς, ἡ μᾶλλον παράδοξος καὶ τὴν ὁποίαν θά ἐκθέσω ἐνώπιόν σας μεθ' ὅλης τῆς ἀρελείας, ὁποῖαν τέλει, ἠδυνήθησαν ν' ἀντιληφθῶσιν εἰκοσὶν ὅλοι μάρτυρες τοῦ ἀκολουθοῦ ἐναερίου δράματος.

Ἐπὶ τὴν στέγην μου, μεταξύ τῶν δύο παραθύρων κατοικίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κενῆς, ὑπάρχει φωλιὰ. Οἱ οἰκοδομητῆρες αὐτὴν ἀρχιτέκτονες ἔκαμον ἀρίστην ἐκλογὴν θέσεως, παρεχούσης καὶ ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν. Πλὴν τοῦ θέλοντος νά ἐκτεθῇ εἰς τὸν κίνδυνον φοβερᾶς πτώσεως, οὐδεὶς θά ἐτόλμα νά ἐκτοπίσῃ τοῦς κατοίκους τοῦς ὁποίους ἐτησίως ὀδηγεῖ τὸ ἔαρ, — εὐδαίμονας συζύγους, χαρτεῖς φίλους τοῦ θερινοῦ θάλπου, οἵτινες μετακκίνουσι νά διαχειρισθῶσιν εἰς Βενκρῆς, ὡς ἡμεῖς μετακκίνουμεν εἰς Μόνακον, οἵτινες ἔχουσιν ἐκεῖ μὲν τὴν ἐαρινὴν ἐπαυλίν των, ἐδῶ δὲ τὸν νυμφικὸν κοιτῶνα, καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὰς χώρας ὅπου εἶδον τὸ φῶς!

Ἡ φωλιὰ ἐκεῖνη εἶνε εὐρεῖα, στερεὰ, καλῶς ἐπικεκολλημένη ὑπὸ τὴν δοκίδα, ἐφ' ἧς βρῖθουσι αἱ ἀράχνη, παρὰ τὴν γωνίαν τοῦ καθαρίου καὶ καταλευκοῦ τοίχου. Εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἐξ ἀργίλου ἐκεῖνης φωλιᾶς βλέπει τις περιδινόμενα τὰ χυώδη πτίλα δι' ὧν εἰναι ἐσωτερικῶς ἐπεστρωμένη. Ἐκεῖ που πλησίον ὑπάρχει ἡ ὑδρορροή, ὅπως δροσίῳσι τὴν δίψαν τῶν καὶ κάμνωσι τὰ λουτρά των. Παρέκει, χωρίτωκα, ἐνῶ συσσωρεύονται θρίμματα ἀχύρου, τρίχας, μικρὰ ῥάκη, — πλούσιον τρυτέστι ἐρρόδιον ἐν ἀνάγκῃ οἰκοδομικῆς ἐπισκευῆς. — Ὅταν ἡ αὔρα κλίνη ἐπὶ τοῦ μεγάρου ἐκεῖνου τὴν κινήτην σκιάν τῆς γειτνιαζούσης καστανέας, ὅταν ὁ ἥλιος κάμνῃ νά ἀπαστραπῇ τὸ λευκὸν τῆς καρωνίδος χρωμα, ἐν μέσῳ δὲ τῶν κλαδῶν ὀρχήσῃρα ὀλόκληρος ὠδικῶν πτηνῶν ἐορτάζει τὴν ἐπέλευσιν τῆς πρωῆς, ὡ μὲ τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἐνδικίτημα ἐκεῖνο κινεῖ τὸν φθόνον!

Τοικύτη ὑπῆρξε, φαίνεται, ἡ γνώμη πυργίτου τινός, κακοποιοῦ, ἀλήτου τῶν ὑδρορροῶν, ληστοῦ τῶν λαχανοκήπων καὶ τῶν ἀναδενδράδων, ὅστις ὠραῖαν πρωῆαν τοῦ Ἀπριλίου ἦλθε νά ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ ὡς ἐν τῷ οἴκῳ του. Ἐκκορευτικοὶ πιπισμοὶ μὲ καλοῦσιν αἰφνης εἰς τὸν ἐξώστην· τί δὲ βλέπω; τὴν μελκνόπερον κεφαλήν τοῦ μικροῦ λωποδύτου διευρύνοντος; δι' ἐπανειλημμένων καὶ ζωηρῶν ῥυμισμάτων τὴν ὀπὴν τῆς φωλιᾶς. Ἡ θύρα διηρῶνθη τέλει ὑπὸ τὰ κτυπήματά του. Εἰσέρχεται. Μετὰ τινὰς δὲ ἄλλας προσπαθείας, τὸ σῶμά του ὀλόκληρον ἐξηρπύσθη ἐντὸς τῆς καταληφθείσης κατοικίας. Ὅποιος θυμηδοῦς μεσημερινῆς ἀναπαύσεως θά ἀπήλαυσεν ἴτως ἐντὸς τοῦ προκείτου ἐκείνου, ἐπὶ τῶν πτίλων καὶ τῶν μιλλίων νιφάδων τῶν συλλεγεῖσων καὶ ἀνά τὰς τέσσερας γωνίας τῆς μεγαλόπλευρας! Καὶ οὕτω ὁ ἄστεγος ἀλήτης ἀπέκτησε νῦν οἶκον. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κατῶκει, μεταξύ αὐλῆς καὶ κήπου, ὁ ἀεργὸς τυχοδιώκτης! Ἐκείνητο οἶκον ἴδιον ὁ ἀπάκληρος τῆς κοινωνίας! — Ὅπως ὁ Μερκαδέτος τοῦ Βαλχάκ, ἠδύνατο νά εἴπῃ πρὸς τὰς κἀτωθεν ἀποδοτικῶν περιουσιῶν κατὰ τὸν οἶκον ἀπὸ τῆς ἀπαιτίας ἐξ ὧν τινεῖς — φεῦ! κακῶς ἀπέτιον τὰ ἐνοικιαζόμενα. Ἄιδετε, εἰμᾶι ἰδιοκτῆτης ΕΡΩ!

Τὸ πρῶγμα ὑπῆρξεν ἐπιχειρόμενον ὁπότε ἐσπέραν τινὰ οἱ γείτονές μου ἐνοικιαστικί, εἶδον προσελθόν-

τας ἀντι- τοῦ ἐνός δύο πυργίτας. Ὁ πκνοῦργος εἶχε φαίνεται συναντήσῃ, ἄγνωστος, τὴν μᾶλλον παράλυτον πυργίτιδα καὶ τῇ προτέφει τὸ ἡμισυ τῆς σφειρωθεῖσης κατοικίας. — Ἄλλὰ, πιστεύετε ἄρα γε ὅτι ἡ ἀνάσχυντος ἐκεῖνη ὑπῆρξε τοῦλάχιστον αἰδημάτων; Μόλις δι' ἐνός βλέμματος ἠξίωσε νά ἀναμετρήσῃ τὸ βάθος τῆς φωλιᾶς. Ὁ θηλυμηνῆς ἐκεῖνος, ὅλος ὑπερήφανος, ἐρκίνετο ὡς νά τῇ ἔλεγε. « Ἄλλ' ἰδὲ λοιπόν, κυρία! ἠκούσατε τὸν ὠρῶιον τοῦτον κοιτανίσκον, τὸν ὁποῖον σοῦ παραχωρῶ! Δὲν εἶναι δρασερότατος; δὲν εἶναι ἀναπαυτικώτατος; » — Ἦεφ, ὄχι τόσον κακός, ἐφαίνετο ἀπαντῶσα διὰ τοῦ ἀκρου τοῦ ῥάμφους τῆς τοῦ φέροντος ἔτι τὰ κίτρινωπά ἐκεῖνα χεῖλη τῆς νεοσσικῆς ἡλικίας; ὁ δὲ ἄρην εἰσῆρχετο πρῶτος, ἐξήρχετο τάχιστα κτυπῶν τὰς πτέρυγας καὶ τὴν προσεκάλει μάλιστα διὰ τινῶν κρυγῶν, ἐνῶ ἡ φιλάρεσκος ἔμενεν ἐπὶ τοῦ χείλους, ἀστειοτάτη ὡς εὐήθης χωρική ἡ ὁποία θέλει μὲν νά ἀπεκδυθῇ τὴν ἀθωότητα, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ...

Πρὸς μέγα σκάνδαλον ἐκεῖνων οἵτινες ἐκάπνιζον τὴν κωνοσύριγγά των εἰς τὰ παράθυρα, ἀνακνέοντες τὴν ἐκ τῶν ἀγρῶν μυρῶσαν αὔραν καὶ τῶν κυριῶν αἰτίνας περιεποιούνο τὰ γεράνια των, τὸ φλύαρον ζεῦγος ἀπεράσισε ἐπὶ τέλους νά εἰσέλθῃ.

Πτωχί μου χελιδόνες, ἐάν ἡξέυρετε! Ἴδου τώρα τὸ ἀγνόν σας κατοικητήριον εἰς τὴν διάθεσιν ἀνασχύντου λωποδύτου καὶ μιᾶς παρακλυμένης μὲ τοῦς βορβορώδεις πόδας, τῆς ὁποίας τὰ πτερὰ βρῖθουσι φθειρῶν, ἧτις μόλις δύναται νά πετάξῃ καὶ ἡ ὁποία ἀπὸ τοῦδε σκέπτεται νά πάρῃ τοῦς δρόμους, ὡς πλάσμα τῆς ἐσχάτης ἀπωλείας!

Ἄλλ' ὁ οὐρανὸς εἶναι δίκαιος.

Τὸ συμβῆν τοῦτο διήρκει ἀπὸ ὀκτώ ἤδη ὀλοκλήρων ἡμερῶν· ἡ πυργίτις ἔμελλε νά καταστῇ μήτηρ· ὁ δὲ πυργίτης, εἴπερ ποτε φιλοπρότερος, παρέμενεν ἐπὶ ὀλοκλήρους ὠρα: πλησίον τῆς, ὁπότε χαρμόσυνος κραυγὴ ἠντήχησεν ἐν τῇ αὐλῇ « Αἱ χελιδόνες! Ἴδου αἱ χελιδόνες! » Ἀπαντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκίαν ἀνεστατώθησαν. Εἶκοσι φιλοπεριεργοὶ κεφαλαὶ ἐμφανίζονται ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτέρου ὀρόφου μέχρι τοῦ ὑπογείου. Ἐκαμίλλω, ἐπεκρατήθη ἡ χρις τῶν χρισιστῶν ὀδοιπόρων, κεκαλυμμένων ἔτι ὑπὸ τοῦ κοριοτοῦ τῶν μεγάλων ἀποστάσεων τὰς ὁποίας διήνυσαν. Καὶ ἀγνοοῦσι μὲν πάντες τί μέλλει νά συμβῇ, ἀλλὰ πάντες ἔχουσι πεποιθήσιν, πάντες ἐλπίζουσιν, ὅτι ἡ ὕβρις θά τιμωρηθῇ, ὅτι οἱ παρείσακτοι θά ἐκδιωθῶσιν.

Ἐξαιτοῦμαι πρ' ὑμῶν συγγνώμην, ἐάν εἰς ὅσα μέλλω ν' ἀρηγηθῶ πρὸ ὑμᾶς, φαίνομαι ὡσεὶ ἀποδίδων εἰς τὰ πτηνὰ ἀνθρώπινα αἰσθηματά. Πιστεύσατε, ὅτι ἡ φαντασία οὐδόπως συμμετέχει εἰς τὴν ἀφήγησίν μου. Εἶδον καὶ ἀφηγούμαι, οὐδεμίαν ἀπίστησιν μυθοπλαστῆς ἔχω. Πῶς ἄλλως τε νά μὴ ἐρμηνεύσῃ τις ὅπως ἐγὼ τὴν οὐτιωδῶς λογικὴν καὶ ἠτιολογημένην πρᾶξιν τῶν πτερωτῶν ἐκεῖνων δικαστῶν; Οὐ μόνον τὸ ὀρμέμευτον ἐνέπνευσεν αὐτῆν, ἀλλὰ καὶ ὑψηλὴ καὶ θυμωστικὴ νοημοσύνη. Ὁ ζωτικὸς κόσμος εἰς τὸν ὁποῖον παραχωροῦμεν ἀμυδρὸν τινα μόνον προσωπικότητα, ὅστις στερεῖται γλώσσης, δὲν ἔχει λογισμὸν, οὐδὲ ψυχὴν, σκεπτεται, μ' ὅλα ταῦτα, αἰθάνεται καὶ λαλεῖ. Εἰ καὶ παραδόξως παράλληλος πρὸς τὸν ἡμέτερον κόσμον. Ἀπαντᾷ τις ἐν ἐκείνῳ

τὴν ἀρσένων, τὴν εὐσπλαγγίνην, τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν ἀδελφικὴν συνεργασίαν, θαυμασίαν δικαιοσύνην, πάσας τέλος τὰς ἀρετὰς τῶν ἀποίων τὸ μονοπάσιον μετὰ τῆς ἀλκίονος διακδικεῖ τὸ ἡμέτερον γένος.

Πρέπει ἀρχῆς νὰ πιστεύωμεν μετὰ τοῦ Μισσελέ τὴν γενικὴν διὰ τὴν ψυχῆς; Ἴσως ἡμέραν τινὰ θίξω τὸ φλέγον τοῦτο ζήτημα ἐπὶ τοῦ παρόντος περιορίζομαι εἰς τὴν ἀφελῆ, τὴν εὐλακρινῆ, τὴν γυμνοτάτην ἀρήγησιν.

Αἱ χελιδόνες ἀνελάμβανον πνοήν, ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων ἐξοχῶν, ἐρῶν τὰ μικρὰ ἀσθμαίνοντα πώματά των ἠδύνκοντο νὰ πατήσωσι, ὠρῶντο περπατηγμένα ὡς ἐπὶ ὄβελου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, μίχ τούτων ἐξετέλει τὴν περιπολίαν της, εἶτα ἐπὶ κνήρο γέτο εἰς τὴν ὁμάδα. Τὸ συνοικέσιον τῶν πυργιτῶν, ἄφρονον ἐκ τρόμου, κατησχήμενον καὶ συναϊθανόμενον τὴν ἐνοχίαν τοῦ ἐλόφραζεν ἐντὸς τοῦ κρησφυγέτου του, ἴσως καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ ἐνώπιον τοσοῦτον πλήθους χελιδόνων καὶ περιέργων, ὅπερ ἐπλήρου τὴν αὐτὴν σχολίαν καὶ κατκαλιζῆς.

Μετὰ κελῶς ἐνεργηθεῖσαν ἀνγνωρίσιν, οἱ νόμιμοι κάτοχοι τῆς παρθενοθεῖστος φωλεᾶς ἐμύθησαν ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν τοῦ συμβάντος, κατ' ἐπανάληψιν, ἄρρενες ἐπαρρησιάζθησαν εἰς τὴν θύραν, ἐρριψαν ταχὺ μὲν ἀλλ' ἐκαστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ζεύγους τῶν σφετεριστῶν καὶ ἐπὶ τὴν πλησίον τῶν συντρόφων των. Πᾶς ἐπὶ τότε εἰς πραγματικὴν δημοσίαν συνάθροισιν πτηνῶν. Πᾶσαι ἐλάλουν συγχρόνως. Δὲν ἦσαν αἱ πρὸ μικροῦ φαιδρῆς κραυγαί, ἀλλὰ φωναὶ ἀνησυχίας, φωναὶ ἄγριας. Ὁ Δημοσθένης, πρὸ τῆς χρήσεως τῶν χαλίκων, δὲν θὰ ἐλάλει βεβήτως διαφορετικῶς.

Μετὰ τοιαύτην σύσκεψιν, διακρίσασαν περὶ τὰ δεκά λεπτά, καθ' ἣν βεβήτως, πολλοὶ εὐνλωτοὶ ῥήτορες ἐγένοντο γνωστοί, ἐπῆλθε φοβερὰ ἢ σιωπὴ. Σοβαρὸν τι μέτρον θὰ ἐλήφθη ἐξ ἀπάντων. Ἐσσορες χελιδόνες αἱ εὐρωστότεροι τῆς πτέρυξ, ἀπέπτησαν καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς φωλεᾶς καὶ ἐπὶ νεύματι καλῶς ἐννοηθέντι, πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἐπέταξαν δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πτερυγῶν.

Οἱ πυργίται, εἰπὲρ ποτε περοβιτιμένοι, ἐμῆνον ἀκίνητοι. Ἄλλως τε οἱ σκοποὶ ἠγρόνουν, ἀπόφασιν ἐχόντες νὰ κατὰστέλωσι διὰ τοῦ βάρους πᾶσαν ἀντιτάσσεως ἢ ἀποδράσεως ἐπιθυμίαν.

Ἐν τῇ αὐτῇ ἄρκα σιγῇ ἐτηρεῖτο. Θὰ ἤκουσε, ὡς λέγει ὁ Ῥαβελκι, «καὶ τὴν μύτην πετῶσαν».

Μετ' ὀλίγον ὁ οἶκος ἐπληρώθη κραυγῶν καὶ κελαιδημάτων ὑπὲρ τὰς διακροαίας χελιδόνες, κληθεῖσαι εἰς βοήθειαν, στρατολογηθεῖσαι ἐκ τῶν κήπων, ἐκ τῶν περιπατῶν, πᾶντα γόθεν προσήρχοντο φέρονται ἐπὶ τοῦ βάρους ἢ μὲν μικρὸν βῶλον πηλοῦ, ἢ δὲ χαλίκου, ἢ ἄλλην φύλλον, ἐτέρα θρίμμα ἀχύρου ἢ χόρτου. Ἐνῶ δὲ οἱ ἐσσορες φύλλακι ἀφίταντο ἀποκλύπτοντες τὴν θύραν τῆς φωλεᾶς, ἡ μικρὰ ἐκείνη στρατιὰ, θαυμασίαν διὰ τὴν ψυχραμίαν της, καταπληκτικὴν διὰ τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν τάξιν της, ἐπεσώρευε ὀρθοκλινῶς τὰ προσκομισθέντα ὑλικά, ἐφραττε τὸ ζεύγος, τὸ ἔθαπτε ζωντανὸν ὑπὸ τοὺς ἐκδικητικὸς ἐκείνους τοίχους!

Οὐδὲν ἐξορκῶ! ἐχρησίσθησαν εἰς τὰς χελιδόνες ἐκείνας ὀλόκληρα δέκα λεπτά δραστηρίως ἐργασίας.

Καὶ ἠκούοντο μὲν εἰς τὴν πρὸ μικροῦ φωλεᾶν τοῦ ἔρωτος καὶ νῦν εἰς φρικαλέον τῆρον μεταβληθεῖσαν κατοικίαν μανιώδεις διακαρτερῆσαι, λυγμοὶ, πράκτονα, ἰεσοίκα! Ἄλλ' οἱ δικασταὶ ἐμῆνον κωφεύοντες. Οἱ δὲ μὲν δὲν ἔχουσι σπλαγγίνα! Ἦδη τὰ χεῖλη τῆς φωλεᾶς συνεχέοντο στερεῶς μετὰ τοῦ τοίχου ἢ οἴκου δομῇ εἶχε τελειώσει. Ἀφοῦ δὲ τὰ πάντα ἐπερατώθησαν, ἀφοῦ οἱ ταλαίωροι πυργίται, πνιγένοις ἐξ ἀσφυξίας ἐντὸς τοῦ νομφικοῦ κοιτῶνος, ἐξέπνευσαν συμπεπλεγμένοι ἐν ὑστάτῳ ἐναγκαλισμῶ, αἱ χελιδόνες θριαμβεύουσαι ἐφάνοντο ἀπευθύνουσαι πρὸς αὐτοὺς τὸν ἐξῆς λόγον.

— Ἐσφετερίσθητε τὰ δικαίωμάτα μας! ἐβεβήλωσατε τὴν κοίτην τῶν τέκνων μας! Χαρεῖτε λοιπὸν τὴν κατὰκτησίν σας, καὶ ἐντὸς τῆς ζήνης ταύτης Κκαπύης ἀποθάνετε ἐξ ἠδονῆς, ἀφοῦ σεῖς τὸ ἠοελήτατε!

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

(Alexis Bouvier)

Ὅλα τὰ γράδια εὐρίσκοντο εἰς τὰς θύρας των, παρατηροῦντα αὐτὴν μετὰ περιφρονήσεως τὰ παιδία προέβαλλον πρὸς αὐτὴν τὰ βυραρά αὐτῶν πρόσωπα. Οἱ κύνες, πλησιάζοντες, ὠσφραίνοντο τὰ ἐνδύματά της καὶ ἐπὶ κνήροντο γρῶζοντες. . . . Οἱ ἀδιάφοροι ἔλεγον:

— Μπα, ἡ Ἰωάννα!

Ὁ ἥλιος, δύων, ἐπορφύρου τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ αὐρα, ἣτις εἶχεν ἀποφυλλίσῃ τὰ λείρια καὶ τὰς ἀνούσας μιλῆας, ἔπνεε χλιαρὰ καὶ ἀρωματώδης.

Αὕτη — ἡ Ἰωάννα, ὡς τὴν ὀνόμαζον, — εἶχε συμπληρώσῃ τὰ εἴκοσι ἔτη, ἦτο ὠχρὰ, ἡ κόμη της, κικῶς ἐκτενισμένη, κατέπιπτεν εἰς γονόρους βοστρύχους ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἡ δυστυχία εἶχε κοιλάνῃ τὰς πρειαῖς της, τὸ δὲ αἶσχος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐκαμπτε τὴν κεφαλὴν της.

Μικρὸν χερουθεῖμα, μὲ ὀρθοκλινῶς λαμπρούς, παρειαῖς ῥοδίους, καὶ κόμην ἀνώμαλον, ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ἐσθῆτός της καὶ ἐβλάδιζε παρατηρῶν πρὸς τὰ ὀπίσω ἐμειδία πρὸς τὰ παιδία, ἄτινα τῶν ἔκαμνον διαφόρους μορφασμούς.

Ἦτο θλιβερὰ ἢ θεὰ ἀμφοτέρων, μόνων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζωηροῦ ἐκείνου χωρίου καὶ τῆς φαιδρᾶς ἐκείνης φώσεως.

Ἡ γυνὴ διήλθε τὸ χωρίον καὶ ἐστραμάτησε πρὸ τῆς τελευταίας οἰκίας αὐτοῦ. Τὸ παιδίον, βλέπον αὐτὴν νὰ κρούῃ τὴν θύραν, ἐπλησίασε τὰ μικρὰ, ἄτινα εἶχον ἀκολουθήσῃ αὐτοῦ ταῦτα ὑπεχώρησαν κατὰ πρῶτον, ἀλλ' ἐπειδὴ προῦχον, πάντοτε μειδιῶν, ἐξημερώθησαν οἱ μικροὶ δειλοὶ καὶ ἔπαιζαν ὁμοῦ.

Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ὠθήσῃ τὴν θύραν. . . γέρον τις ἐξῆλθε, ὀπισθοδρομῶν δὲ πρὸ αὐτῆς:

— Τί θέλεις ἐδῶ; εἶπεν.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ παραστάτου τῆς θύρας, ὅπως μὴ πέσῃ.

— Ἐλα, ἔλα, πήγαίν' ἀπ' ἐδῶ! ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνὴρ, ἐξῶ ἀπ' ἐδῶ, ζητιάνη, μὴ μοῦ βρωμίζῃς τὸ σπῆτι!

— Πατέρη! εἶπεν ἰκετευτικῶς ἡ Ἰωάννα.

— Ἐλα, πήγαίνε! . . . πήγαίνε! . . .

Ἄλλ' ἡ δυστυχὴς γυνὴ εἶχεν ἤδη προχωρήσῃ μέχρι τῆς τραπεζῆς, καὶ ἔχουσα τὸ σῶμα κεκυρωμένον, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκάλυπτε τοὺς ὀρθοκλινῶς, πλημμυροῦντας δακρύων, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ διαχωθῆ μᾶλλον παρὰ νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Πατέρη! ἐγώ! . . . Ἡ κόρη μου εἶναι τάχα μιὰ διακονίτσα σὰν ἐσεῖς; . . . Κόρη μου! . . . Εἶχα ἓνα καιρὸν ἓνα παιδί, ποῦ τὸ ἐλάτρευον ἡ καυμένη ἡ μακαρίτισσα. . . Ἦτανε κελὸ καὶ ὠμορφὸ κορίτσι, διὰ τὸ ὅποιον ἠμπορούσαμε νὰ θυσιάσωμε ὅλη μας τὴ ζωὴ. . . Προτοῦ νὰ ξημερώσῃ, με ἀέρα, με βροχὴ ἢ χιόνι πήγαίναμε νὰ βιάσωμε τὴ γῆ νὰ μᾶς δώσῃ ὅ,τι μᾶς ἐχρησάζετο, διὰ νὰ τὴν κάμωμε κυρία. . . Ἀμὰ ὡς μὴ πορῆσκα, ὑπερὰ ἀπὸ τὸσας στερήσεις, νὰ τὴν βγάλωμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο γὰ νὰ τὴν βάλωμε στὸ οἰκοτροφεῖο. . . τὸ ἐκάμαμε. . . τὴν ἠθέλαμε ὠραία, καὶ γὰ νὰ γείνη τοιαύτη, τίποτε δὲν ἐλογαριάζαμε οὔτε δυνάμεις, οὔτε ὑγεία. . . Ὅταν τὴν ἀναθρέψαμε τίμια σὰν τὸν πατέρα της, ἀγνὴ σὰν τὴν μητέρα της. . . ἐξακολούθηκα νὰ στεροῦμεθα, ἡμεῖς ποῦ εἶχαμε ἀνάγκη ἀπὸ ὅλα, διὰ νὰ τῆς κερδήσωμε μιὰ προίκα, ἡ ὅποιον θὰ τῆς ἐδίδο τὸν ἀνθρώπο ποῦ θέλαμε. . . Ἐπλησιάζαμε τὸ σκοπὸ μας. . . καὶ ὅταν μᾶς ἦ μετὰ τὴν γὰρ ἐπιστρέφωμε τὸ βράδυ γὰ νὰ δεῖπνήσωμε. . . παρηγοριώμαστε παρατηρῶν τὰς τὴν κόρη μας ὠμορφὴ καὶ καθ' ὅλα ἀξία μας. . . Καὶ ἡ. . . ἀθλία. . . Μίαν ἡμέραν ἔφυγε μὲναν παλάνθρωπο. . . Ἐκαμε νὰ γελάσουν ὅλοι τοῦ χωριοῦ, ποῦ ἦτανε ἔτοιμοι νὰ σκοτωθοῦν γι' αὐτὴν.

Ἐπεκράτησε σιγῇ, διπκοπομένη μόνον ὑπὸ τῶν λυγμῶν τῆς Ἰωάννας καὶ τῶν περιχαρῶν κραυγῶν τῶν παιδίων, παίζοντων ἐξῶ.

— Ἀπὸ νῦν κλαίῃ δὲ καὶ νὰ περιμένῃ ὠραία ὀλόκληρῃς με κάθε καιρὸ στὸ δρόμο, γὰ νὰ δῇ ἂν ἐπέστρεψε ἡ κόρη της, ἡ γρηᾶ. . . ἐχτικίσε. . . Ἐπειτὰ ἔπεσε στὸ κρεββάτι. . . καὶ τὴν ἐφέραμε στὸ νεκροταφεῖο. . . ἠθέλησε ἡ φτωχὴ νὰ τῆς βάλουν τὸ χεῖρ τὸ μικρὸ κεντητὸ μπουσδάκι, τὸ ὅποιον εἶχε κάμῃ ἡ ἰδία διὰ τὴν πρῶτην μετάληψιν τῆς κόρης της.

— Πατέρη! . . . πατέρα μου. . . χάριν!

— Τὸν ἴδιον καιρὸν. . . αὐτῇ, ὡ ἐντροπή! . . . Τί ζωὴ! . . . Οἱ παρισίανοι, ποῦ ἐρχότανε στὸ χωριὸν μας, μούλεγαν: «Εἶδα τὴν κόρην σας χθὲς εἰς τὸ δάσος».

— Δὲν ἔχω κόρη!

— Μὰ καὶ, γέρον Γκουτώ. . . τὴ μικρὴ σας τὴν Ἰωάννα. . . Τὴ λένε τώρα Ἰωάννα ὁ Καρχαρίξ.

— Ὁ πρῶτος, ποῦ θὰ μὴ μιλῆσῃ γι' αὐτὴ τὴν κόρη, θὰ τοῦ σπᾶσω τὸ κεφάλι μετὰ τὸ δικέλλι μου. . . Ἀπὸ τότε δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐβῶ ἀπὸ ἐδῶ. . . μὴ φαίνεται πῶς γελοῦν σὰν περὶ. . . Δὲν εἶχα πλέον τὸ θάρρος νὰ πάγω στὸ Παρίσι ἀπὸ φόβον μήπως ἡ κόρη, ποῦ θὰ μᾶς πικνε στὴ γωνίαν κανενὸς δρόμου, θὰ ἦτανε ἡ δική μου. . . Ἡ κόρη μου! . . . Ἐλα δά, μήπως ἔχω ἐγὼ θυγατέρα; . . . Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ, ζητιάνη ὦ, καὶ ὅσο μὴ πορῆς γρηγορώτερα.

— Πατέρη, χάριν! χάριν!

— Θὰ φύγῃς; . . .

Καὶ ὁ ἀνὴρ ἔλαβε τὴν Ἰωάνναν ἐκ τῶν βραχιόνων, ὅπως τὴν βίψῃ ἐξῶ τῆς θύρας, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του

προσεκολληθῆ εἰς τὰ ἐπιπλά.

— Συγγώρησέ με, πατέρη, συγγώρησέ με! . . .

— Θὰ φύγῃς; . . .

Καὶ ἡ πάλιν ἐξηκολούθη.

Ὅλος ἐσθῆρος, πλήρης ἰδρώτος, μετὰ τὴν κόμην ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ μικρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀκούσας τὰς κραυγὰς τῆς μητρός του. . . Μετὰ τὰς μικρὰς του χειρᾶς ἀνεσῆκωσε τὴν ζανθὴν τρυ κόμην καὶ εἶπε θαρραλέως εἰς τὸν γέροντα:

— Διατί κάμνεις τὴν μικρὰ νὰ κλαίῃ, ἀφοῦ λέγον ὅτι σὺ εἶσαι ὁ παππούς μου;

Ὁ γέρον Γκουτώ ἀφῆκε τὴν Ἰωάνναν, καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοικτούς παρατήρησε τὸ παιδίον, ἄφρονος, ἀκίνητος, μὴ ἐνοῶν τὰ νέα αἰσθήματα, ἄτινα τὸν κατεπλημύρουσαν. . . Ἐπειτὰ ἀπεπεισθῆ νὰ λαλήσῃ, ἀλλ' ἐτρύλιζε. . . δάκρυα ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ, διὰ νὰ τὰ κρύψῃ, ἐνηγκαλίσθη τὸ τέκνον καὶ τὴν μητέρα!

Λάμπρος Ἐνουάλης.

HENRY GRÉVILLE

POZA POZIE

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια τῆς ὑπ' ἀριθ. 13 φύλλον)

III

Ἦτον ἐνάτη τῆς ἐσπέρας ὅταν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα ὁ Ἄνδρ. Ἦτομαζέτο νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Λανγκλοῦ κατὰ τὸ σῆμα, ἐπανεθέσε ταχέως τὸν πῆλόν του καὶ ἔλαβε τὸν ταξιδιωτικὸν του σάκκον καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτά κατήχητο ἰπποδρομικῶς τὴν ὁδὸν ἣτις ἀγεί πρὸς τὸν σιδηρόδρομον.

Εἰς τὸν σταθμὸν, ἐκάθησεν ἐπὶ τινὸς θρανίου, προσπαθῶν νὰ ἐννοήσῃ ἀπὸ τί ὑποτέρει, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν. Ἦσθάνετο ἑαυτὸν κυλινδούμενον εἰς φοβερὸν ἀνεμοστρόβιλον, ὅστις τὸν παρέσχε πρὸς τὸ ἀγνωστον.

Ἡ ἀμαρτωλοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταθμὸν. Ὁ Ἄνδρ ἀνέβη εἰς ἓν χωρίον ὅπου ἦ ο ἰμόνος, ἀλλ' ἡ παραχρῆ του δὲν παρήλθε δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ. Τέλος ἐφθασεν εἰς Παρίσιον καὶ ἐπέβη μιᾶς ἀμάξης ἣτις τὸν ἔφερεν διὰ μέσου τῶν μελαγχολικῶν ὁδῶν τῆς ἀριστερᾶς ὁδοῦ. Ἐβρεχε τὸ λιθόστρωτον ἐφάνετο μέλαν οἱ ἴπποι, κεκοπικότες ἐκ τοῦ θελωδου καιροῦ καὶ τῆς ἐργασίας τῆς ἡμέρας, ἐδάδιζον βραδέως, καταστῆλλοντες τὰ ὄτα. Οἱ ἐργοστασίονοι ἐκλείον τὰ παραθυροφύλλα των μετὰ βαρέος κρότου τὸ πᾶν ἦτο πένθιμον, ἰδίως ἐνεκα τῆς βροχερᾶς ἐσπέρας ἣτις ἐφάνετο φθινοπωρινή.

Ὁ Ἄνδρ ἀνεπὸλει τὸν μικρὸν κήπον τῶν Σάτρων, τὰ ὑπερυθρα ἄνθη τῶν πασχαλιῶν ἄτινα ἐταλαντεύοντο ὑπὸ τὰ παραθύρα τῆς Ῥόζας, καὶ τὴν μεθυστικὴν βροχὴν τῶν φύλλων τῶν κερασεῶν, τὰ ὅποια ὁ ἀνεμὸς ἔφερε μέχρι τῆς αἰθούσης τῆς χαλαρᾶς καὶ φιλοξένου ἐνταύτῳ. Πάντα ταῦτα ἦσαν μακρὰν μακρὰν ὅπως τὸ ὄνειρον τοῦ ἰδίου ἔρωτός του ἠρώτα ἑαυτὸν κατὰ τὴν ὄραν ταύτην, καθ' ἣν κατήρατο

τὴν ἀδράνειν τοῦ πτωχοῦ ἵππου ὅστις τὸν ἔσυρεν τότεν κοπιωδῶς, διατὶ ἠγάπησε τὴν Ρόζαν, διατὶ τὸ κίμα του ἀνεκίριτα, διατὶ ἡ καρδίκα του συνεστέλλετο μέχρι διακρήξεως ἐπὶ τῇ ἀναπολήσει τῆς πικραδούου κτύτης γυναικός. Ἡρώτα ἑαυτὸν τί θὰ τῷ ἔλεγεν αὕτη, ποία νέα ἰδιοτροπία τὴν ὄθει εἰς τὸ νὰ ταράξη οὕτω τὴν ζωὴν του...

Καὶ αἴρνης ἀνεμνήσθη τῆς Μαργαρίτας, ἧτις κλημένη πλησίον τῆς κυρίας Λαυγκλοῦ εἰς τὴν ζωῶν φωτιζομένην μικρὰν αἴθουσαν, θὰ ἠρώτα τὴν ἐσπερὰν ἐκείνην πῶς δὲν ἦλθεν οὕτως κατὰ τὸ σύνθετος.

Ἡ ἀμὰξία ἔστῃ τέλος πρὸ τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Λοδβρου. Ὁ Ἄνδρὲ εἶπε νὰ τῷ ἐτοιμάσωσιν ἐν δωμάτιον καὶ ἀνήλασε τὴν κλίμακα διὰ κανονικοῦ βήματος. Πρὸς τὴν τραπεζὴν του, ἤθελε νὰ πικρυσιασθῇ μετὰ γκλήριον πρόσωπον.

Ἡ ὥρα ἦτο λίαν προκεχωρημένη. Ἐροθεῖτο σχεδὸν μῆπως δὲν γίνεαι δεκτός. Ἐν τούτοις ὅταν ἐξῆλθεν τοῦ δωματίου του, ἐζήτησε τὸ τῆς Ρόζας, καὶ τὸ εὔρεν ἀκόπως. Ἡ Φλωρεντία τῷ ἤνοιξε καὶ εἰτήληθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν. Ἡ Ρόζα ἰσταμένη παρὰ τὴν θερμάστραν ἐν ἑορτασίμῳ περιβολῇ, θέσῳρει ἀπλανῶς περὶ ἐκυτὴν.

Μόλις τὸν προετήρησεν, ἔκκαμε βῆμα τι ἀνεπίσητον πρὸς τὰ ὀπίωτα ἢ τὸ ἡ εὐκαρμένη τῆς ζωῆς τῆς ἧτις ἐπικρουσιάζετο, μετὰ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, σταθερῶν τὸ βλέμμα. Ἄλλ' εἶχε, ἀπορραϊσθεῖ.

— Μοὶ εἴπατε νὰ ἔλθω, εἶπεν ὁ Ἀκριθὸς χωρὶς νὰ πλητιάτη καὶ ἦλθον.

— Μετὰ ἀγαπᾶς πάντοτε; εἶπεν αὕτη, ἐνῶ ἀπαισία ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

— Πάντοτε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος σοβαρῶς.

— Ὅταν θελήσης θὰ γείνω σύζυγός σου, εἶπεν ἡ Ρόζα δι' ἀπεσθάννυμένης φωνῆς.

Τὴν ἔλαθεν εἰς τοὺς βραχιόνάς του καὶ τὴν περιέπτουζε τὸσον σφοδρῶς, ὥστε τῇ ἐπροξένησε πόνον· ἀλλ' αὕτη δὲν ἐφώνασεν.

— Ἀγαπητὴ καρδίκα, τῇ εἶπε, πόσον ἰσχυρῶς καὶ ἐπὶ μακρὸν σὲ ἠγάπησα!

Ἐκλίβε πρὸς αὐτὴν, ἧτις ἀφίετο ἀνίσχυρος, καὶ ἠσπάζθη ἐπὶ μακρὸν καὶ ἠσυχῶς, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπον τῆς Ρόζας.

— Ὅταν θελήσης, εἶπεν αὕτη, ἀπαλλασσομένη ἰδέως.

— Μετὰ δώδεκα ἡμέρας τότε, εἰς Σάρτρεις. ὦ! Μαγδαληνῆ, εἶπέ μοι, εἶναι ἀληθὲς ὅτι μετὰ ἀγαπᾶς;

Τὸν ἠτένευσεν αὕτη. Ἦτο ὠραϊότατος μετὰ τοὺς πλήρεις φλογῶν ὀφθαλμούς του καὶ τὸ ὠχρὸν ἐκ τῆς παραχῆς πρόσωπόν του.

— Ναι! εἶπεν αὕτη μετ' ὀρμῆς, καὶ τῷ ἀνταπέδωκε τὸ φίλημά του.

16'

Ἡ Ρόζα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν τῆς οἰκίαν εἰς Σάρτρεις. Τετρακοντακτὸ ὄκτω ὥρα μόλις εἶχον παρῆλθει ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐδέχθη τὴν προσφορὰν τοῦ Ἄνδρὲ καὶ πᾶν ἔχον τοῦ εἰς Παρισίους ταξιδίου τῆς εἶχεν ἐξερκυσθῆ. Ἡ Φλωρεντία, εὐτυχῆς ὡς ἀναγεννηθεῖσα, ἔτρεχεν ἀπὸ τοῦ μαγειρείου εἰς τὴν αἴθουσαν διευθετοῦσα πᾶν τὸ προστυγχάνον καὶ θεωροῦσα μετ' ἐκπλήξεως τὴν κυρίαν τῆς.

Ἡ Ρόζα ἦτο σοβαρὰ καὶ σχεδὸν προξενούσα οἰκτον.

Ἄρωμά τι νεανικῆς χαρᾶς ὅπερ οὐδέποτε ἐγνώρισεν, ἀνήρχετο εἰς τὸν ἐγκέφαλόν τῆς καὶ τὴν ἐμέθευε. Πλέον ἡ ἀπαξ μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ εἶδῃ τὸν βωμὸν τῆς Παρθένου ὅπου ἐμελλε νὰ ὑπανδρευθῆ. Ἐδυσκολευέτο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν προσχῆ τᾶύτην ἔνωσιν καὶ ἠώτα ἐκυτὴν ἐνίοτε ἐὰν δὲν ὀνειροπόλει.

Δὲν ἠπαύετο. Ὁ Ἄνδρὲ ἤρχετο κατ' ἐκαστην, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, καὶ διήρχετο μίαν ὥραν πλησίον τῆς. Ἐκάζητο ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, περιεττακμένοι εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἀνακλινηθῆρος, τὴν χεῖρα ἐντὸς τῆς χειρὸς, σιωπηλοὶ, ἀκολουθοῦντες νοερῶς τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας των, αἵτινες δὲν ἦσαν αἱ αὐτὰ δι' ἀμφοτέρους.

Ἡ Ρόζα διέκοψε πάντα δεσμὸν μετὰ τῶν Παρισίων. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἵνα ἐντελῶς χάτωσι τὰ ἔχνη τῆς, δὲν ἀφῆκε τὴν διεύθυνσίν τῆς. Ὁ Ἄνδρὲ ἐζήτησε τὸ τοιοῦτον καὶ αὕτη συγκατένευσεν.

Ἐπροτίθετο νὰ ἐπαναρχῆ ἐπὶ τῇ; σκηπῆς τοῦ κόσμου μετὰ τὸ νέον ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς ἠλπίζε μάλιστα ὅτι αἱ ἐρημερίδες θὰ ἐκκαμνον λόγον περὶ αὐτῆς καὶ περὶ τοῦ ῥωμανικοῦ τούτου συμβεβηκότος. Ἄλλ' ὁ Ἄνδρὲ ἤθελε πρὸς στιγμὴν τὴν σιωπὴν καὶ τὴν λήθην... καὶ αὕτη συνεμορφώθη πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του.

Τὰ προσκλητήρια ἐν τούτοις φέροντα τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Σορέλ, ἐκίνησαν τὴν περιέργειαν τῶν ἐν Σάρτρειν. Ἀντιφατικαὶ ἐξηγήσεις διέτρεχον ἀνὰ τὴν πόλιν.

Τολμηροὶ νεανίαι ἐπλανῶντο ὑπὸ τὰ παρὰθύρα τῆς μνηστῆς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βλέπωσι. Τολμηρότεροι ἀκόμη διενυκτέρευον ἐν τῇ ὀδῷ, ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ χάνδακος, ἵνα τὴν ἐνεδρεῦσωσιν ὅταν θὰ περιεπάτει εἰς τὸν κήπον... Κόπος χαμένος! ἡ δεσποινὶς Σορέλ, ὠραία ἡ ἀσχημος, δὲν ἐμελλε νὰ ἐπαναρχῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των κατοίκων τῶν Σάρτρειν εἰμὴ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς.

Ὁ Βρουὸν συνεφιλιώθη ταχέως μετὰ τῆς συζύγου του. Ἐδεδείκνυτο αὐτὴν εὐφροδῶς ὅτι οἱ ἐξοχοὶ στίχοι ἦσαν ἐξ ἐκείνων τοῦ Ἀκριβοῦ Ἄνδρὲ, οὗς συνέθεσεν ἄλλοτε διὰ τὴν Ρόζαν ἰοσιε, καὶ ὅτι αὐτὸς, ὁ Βρουὸν, τοὺς εἶχεν ἐσχάτως ἀντιγράψει ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν τέχνην, καὶ θέσει μετὰ τῶν ἐπιστῆμων ἐγγράφων. Ὁ Ἄνδρὲ ἐσιώπησεν ἐκ φόβου μῆπως τὸν καταστήσῃ γελοῖον.

Τὸ ψεῦδος ἦτο μοναδικῶς ἀπίθκνον, καὶ ἐὰν ἡ κυρία Βρουὸν εἶχεν ἀναγνώσει τὴν διήγησιν ταύτην, θὰ ἀνερώσει ἐπὶ τῇ ἀνοησίᾳ τοῦ προσώπου ὅπερ τῇ ὠραϊότητι πίστιν αἰώνικον. Ἐν τούτοις, ἠσύχασε καταπεισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μαρσέλ, μετὰ τὸν εὐλακρῶν βεβαιότητος, ἀκολουθοῦμένη ὑπὸ τῆς ἀσυνήτου ἀποδειξέως ἐπικνῶδου τοσοῦτον ταχεῖς ἄλλως τε, τῶρα αὕτη εἶχεν ἄλλας προκαταλήψεις.

Ἡ Μαγδαληνῆ Σορέλ! Ποία εἶναι αὕτη; Εἶναι λοιπὸν ἀόρατος! Διατὶ δὲν τὴν πικρυσιάζετε, κυρίε Ἄνδρὲ;

Ἡ γλῶσσα τῆς κυρίας Βρουὸν ἦτο ταχεῖα καὶ ἀκούρατος, ἀλλ' ὁ Ἄνδρὲ ἦτο ἀπαθής. Εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις μίαν ἀπάντησιν ἀντέτασεν: Ὅθι τὴν εἶδῃ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου καὶ ἔπειτα ὅταν θελήσης.

Ἡ κυρία Λαυγκλοῦ τοῦλάχιστον ἦτο περιέργως ἀλλὰ πλέον δικαριτικῆ αὕτη δὲν ἠρώτα Ὁ σύζυγός τῆς, τὸν ὅποιον ἐζήτησε, τῇ ἀπήντησε διὰ σοβαροῦ

ὑφους ὅτι ἡ ἐπίμονος αὕτη σιωπὴ ἐκρυπτε βεβαίως μυστήριον τι ὅπερ θὰ ἐμάνθανε ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εὐχαριστηθῆ ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασε νὰ θέσῃ ὑπὸ συζήτησιν μετὰ τῆς Μαργαρίτας, ἀλλ' αὕτη ἐδείξε τὸσὺν ὀλίγην διάθεσιν νὰ ἐκτανηθῆ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὥστε ἡ Κλάρα ἔπαισε μετ' ὀλίγον.

Τὴν προτεραίαν τοῦ γάμου, μακρὸν κιβώτιον μετεφέρθη ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δεσποινίδος Σορέλ. Ἡ Φλωρεντία τὸ ἀπέθεσεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀπέπεμψε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἤνοιξε τὰ κλειθρα. Ἡ Ρόζα καθήμενη ἐπὶ τοῦ μακροῦ ἐδωλίου τῆς, περιέμενε μετ' ὑπομονῆς ν' ἀνασυσθῶσιν ὁ μεταξωτός χάρτης καὶ τὰ ἐκ βιάμβικκος περικαλύμματα ἔπειτα εἶδεν ἀνασυρομένην ἠσυχῶς ἐκ τοῦ κιβωτίου τὴν ἐκ στιλβωμένου μεταξωτοῦ μακρὰν ἐσθῆτα κεκαλυμμένην ἐξ ἀνθέων πορτοκαλέας.

Ἡ ἐσθῆς ἐξῆλθε τέλος τοῦ κιβωτίου καὶ ἡ Φλωρεντία τὴν ἀπέθεσε μετὰ προφυλάξεως ἐπὶ δύο ἐδῶν τεθειμένων παραπλευρῶς, εἶτα μόλις ἀέσυρε τὸ στέμμα καὶ τὸν πέπλον ἡ ἀρχαία τροφὸς ὀπισθοδρόμησε τρία βήματα καὶ συνῆψε τὰς χεῖρας ἐν ἐκστάσει πρὸ τοῦ θαύματος τούτου.

— Ὁ Θεέ μου, τί εἶν' αὐτά! εἶπε χαμηλοφώνως. Τί ἄνθη! Γὰρ πῆς μου, κόρη μου, θὰ τὰ φορέσης ὅλα αὐτά; λένε ὅτι εἶναι κκκὸ νὰ βάλῃς λουλούδια τῆς πορτοκαλλιάς ὅταν...

— Σιώπη, εἶπεν ἡ Ρόζα, ἐγερθεῖσα ἀποτόμως. Μὴ μοῦ ὀμιλῆς περὶ αὐτοῦ ποτε, ἀκούεις Φλωρεντία; ἢ φύγε ἀμέσως.

— Κόρη μου, κόρη μου, καλὲ ἰσχύασε! ὑπετραύλισεν ἡ πιστὴ ὑπηρετρία φοβηθεῖσα πρὸ τῶν φλογερῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης τὴν ὁποίαν ἀνέθροψεν.

— Ποτὲ, ἤκουτες; ἐὰν μοῦ ξαναπῆς τίποτε ἢ εἰς τὸν Ἀκριβὸν Ἄνδρὲ, θὰ εἰπῶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι ἔχασες τὰ λογικά σου καὶ θὰ σὲ κλείσουν εἰς τὸ φρενοκομεῖον.

Ἡ Φλωρεντία ἐκπληκτος παρετήρη τὴν κωμωδόν. — Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ με φοβερίσης, εἶπεν αὕτη μετὰ θλίψεως. Δὲν τωπαίνω ἀπὸ φόβου, μόνο ἀπὸ ἀγάπῃ. Τόσος καιρὸς εἶναι τώρα ποῦ σωπαίνω. Ἄλλ' ἂν μάθῃ ὁ ἄνδρας σου...

— Ἐκεῖνο ποῦ θὰ τῷ εἴπῃς! εἶπεν ἡ Ρόζα. Μόνη σὺ δύνασαι νὰ τὸ εἴπῃς.

Ἡ Φλωρεντία κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν. — Ὅθι σιωπήσω, κόρη μου, εἶπεν σπογγίζουσα τὰ δάκρυα ἄτινα ἔρρεον ἐπὶ τῶν ἐροτυδιωμένων παρειῶν τῆς, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ με φοβερίσης. Ἐὰν ὀμίλησα, ὀμίλησα διότι... Ἐπειτα πικρυνέουσαι. Εἶμαι ὑπερήφανη, πολὺ εὐχαριστημένη. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερον νὰ τὸ εἴπῃς στὸν ἄνδρα σου...

— Δὲν θὰ με ἐνυμνεύσῃς! εἶπεν ἡ Ρόζα μετὰ πικροῦς. Ἐλα ἠσύχασε, ἀρχαία μου φίλη, μὴ κλαίης. Ὅθι παίζω κῆριον τὴν κωμωδίαν διὰ τελευτηκίαν φορὰν. Ἐπειτα δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον Ρόζα Ροζιέ.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εἰσακούσῃ! ἐψιθύρισεν ἡ τροφὸς ἀποσυρομένη ἀθροῦδας.

Ἡ χαρὰ τῆς παρῆλθεν, ἡ εἰρήνη τῆς Ρόζας ἀπέπτη τὸ τεχνητὸν τοῦτο ἱκρίον αἰφνιδίως κατέπεσεν μετὰ τῶν παρθενικῶν ἀνθέων. Παρετήρησε τὴν ἐσθῆτά τῆς; ἔπειτα ἐστράφη καὶ ἔκλυσεν τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἐντὸς τῶν χειρῶν.

Τὴν ἐκκύριον, τὴν μεσημερίαν ἀκριβῶς, ὄλοι οἱ

κάτοικοι εἶχον συρρεύσει εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Οὐδέποτε ἑορτὴ εἶχεν προσελκύσει πλειοτέρους πιστοὺς Ἐνώσω ὁ πολιτικὸς γάμος ἐτελεῖτο εἰς τὴν Δημαρχίαν, οἱ φλύαροι εἶχον τὸν λόγον ἐν τῷ ὠρισμένῳ διὰ τοὺς γάμους καὶ τὰς βαπτίσεις ἰδιαιτέρῳ τόπῳ τῆς ἐκκλησίας. Οὐδέποτε Κυριακὴν ἢ ἄλλην κοινὴν ἡμέραν ἐπιτρέπεται νὰ ὀμιλῶσιν ὅπως ὅταν ἀναμένωσιν τοὺς μελλονόμενους. Ὅθι ἔλεγέ τις, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, διὰ τοὺς εὐλαβεστέρους μάλιστα, ὁ Θεὸς δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ βάρδος τοῦ ἐκκλησιαρχοῦ ἀντήχησεν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λιθοστρώτου, κύμα φωτὸς εἰσῆλθεν διὰ τῆς πρὸς στιγμὴν ἀνοικτῆς θύρας, τὰ ὄργανα ἐκρούσθησαν καὶ ἡ νυμφικὴ συνοδία διηυθύνθη πρὸς τὸν βωμὸν τῆς Παρθένου.

Ἡ μακρὰ μεταξίνη ἐσθῆς ἐσύρετο ἠσυχῶς ἐπὶ τῶν κονιορτωδῶν πλακῶν. Ἡ Ρόζα, μετὰ καρδίαν ἀνεκφράστως συνεσταλμένην, ἐπροχώρει τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμμένην ὑπὸ τὸν καλύπτοντα αὐτὴν πέπλον.

— Τὸ φρέμαξ σας εἶναι ὠραϊότατον, εἶπεν ὁ Ἄνδρὲ παρατηρῶν αὐτήν.

Ἡ λέξις αὕτη ἐπροξένησεν ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς μελλονόμενου. Ἡ Ρόζα ὅμως δὲν ἐσκέφθη ἄλλο τι εἰμὴ τὴν βασιλικὴν ἐμφάνισίν τῆς πρὸ τῶν ἀγροίκων τούτων χωρικῶν. Καὶ ἡ βάρδισ τῆς, συνειθίσασα εἰς τὰς πολυτελεῖς ἐνδυμασίας τοῦ θεάτρου, ὑπερέβη τὰς προσδοκίας τῆς. Τώρα ἡ λαμπρὰ αὕτη ἐσθῆς, τὰ ἄνθη ταῦτα ἄτινα πανταχόθεν τὴν περιέβαλλον, τῇ ἐφάνιντο βαρέα, ἀφόρητα. Αἱ ἐκ πορτοκαλλεῶν ἀλύσεις ἦσαν ἀληθεῖς ἀλύσεις αἵτινες τὴν συνέδεον διὰ παντός μετὰ τὸν σύζυγόν τῆς, τὸν κύριόν τῆς.

Ὁ Ἄνδρὲ δὲν ἐσκέπτετο πλέον διὰ τὴν ἐσθῆτα. Συνδεθεῖς ἤδη διὰ τοῦ πολιτικοῦ γάμου, δὲν ἐσκέπτετο πλέον ἢ νὰ προξενήσῃ καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρισταμένους φίλους καὶ ἐχθρούς. Ἐφθασαν εἰς τὸν βωμὸν καὶ ἐγονυπέτησαν πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ἤρχισεν ἡ ἱεροτελεστία.

— Οἱ τέσσαρες μάρτυρες μόνον, ἔλεγον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Εἶναι λοιπὸν νόθον τέκνον.

— Φορεῖ ὠραϊότατον φρέμαξ!
— Περιέργον, γνωρίζω αὐτὴν τὴν φυσιογνωμίαν.
— Καὶ ἐγώ... γὰρ στάσου, νομίζω...
— Εἶναι ἡ Ρόζα Ροζιέ!
— Ἡ Ρόζα Ροζιέ!

Ὁ ψίθυρος οὗτος, ἐπαναληθῆς ὑπὸ πεντακοσίων φωνῶν, ἔφθασε μέχρι τῆς νύμφης, ἧτις ἐσκίρτησεν ἀκούσασα νὰ τὴν ὀνομάζωσιν. Ἐφοβήθη, ἂν καὶ δὲν ὑπῆρχε λόγος πρὸς τοῦτο. Ἐφρικίσασεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι μετ' ὀλίγον σπερσομένη ἐμελλε νὰ εὐρεθῆ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον πρὸς τὸ ἐχθρικὸν τοῦτο πλῆθος. Ὁ Ἄνδρὲ τὴν παρετήρησεν ἦτο ὠχροτάτη, ὅπως αὐτὸς, ἀλλ' ἐμειδία.

— Μὴ φοβεῖται, φιλιτάτη, τῇ εἶπε χαμηλοφώνως, ἐν ᾧ ὁ ἱερεὺς ἀνεγίνωσκε τὰς δεήσεις εἰς τὸν βωμόν. Ὁ θόρυβος τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων ἐκάλυψε τὰς φωνάς. Οἱ θορυβοποιοὶ κατέπαυσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρεσθέντες νὰ κατατρώγωσι τοὺς συζύγους διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Τῆς τελευταίας εὐλογίας δοθείσης, ὁ ἐκκλησιαρχὸς ἔδειξε τὴν ὀδὸν τοῦ σκουροπλακίου καὶ τὴν φορὰν ταύτην, γυναῖκες τινες περιεργότεραι τῶν ἄλλων συνωθούτων πλησίον τῶν συζύγων των ἵνα προσφέ-

ρωπι τὰς προσήσεις των πρὸς τοὺς νεονύμφους.
 Ἡ κυρία Λαγγλοά, ταλαντευομένη μεταξύ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σύζυγόν της ὅστις ἤγάπα τὸν Ἄνδρῆ, καὶ τοῦ φόβου μήπως περκτηρηθῆ, ἐδίτταξε καὶ ἔμεινε ἀναποφάσιτος.

Δὲν πηγαίνετε, φιλάττη; εἶπεν ἡ κυρία Βρουῦν δι' ὑπερφυσικοῦ τόνου φωνῆς.

Ἡ Κλαίρη ἔμελλε ν' ἀπαντήσῃ· εἰς τὴν ἀνεξήγητον ἐκπληξίν της, ἡ Μαργαρίτα τὴν προέλαβεν.

— Διατί; εἶπεν αὐτῇ ἡ κυρία Ἄνδρῆ εἶναι ὠραιοτάτη· εἶναι πολὺ καλῶς, πρέπει καὶ ἐὰν τὴν ἐνυμφεύθῃ ὁ κύριος Ἄνδρῆ, ἀναμφιβόλως θὰ τὴν ἤγαπα. Ὅσοι τὸν ἀγαποῦν θὰ ἀγκυπῆσασιν ἕνεκα αὐτοῦ καὶ τὴν γυναῖκά του.

Ἡ Κλαίρη ἠτένισε τὴν ἀδελφὴν της ὅπως ἐκπληκτος ἡ Μαργαρίτα ἠεθοίασε καὶ προσέθηκε.

— Ἐλα, Κλαίρη, τοῦτο θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

— Ἄ! πιτυχῆ! ἐσκέφθη ἡ νεαρὰ γυνὴ βλέπουσα ἐξαφανιζομένην τὴν ζωηρότητα ἐκ τῶν παρειῶν τῆς ἀδελφῆς της. Εὐτυχῶς εἶναι νέα καὶ θὰ τὸν λησμονήσῃ. Ἐλα, προσέθηκε λαμβάνουσα τὸν βραχιόνά της, νεαρῆς κόρης. Ἐμπρός, κυρία Βρουῦν, μὴν εἰσθε πλέον κικῆ.

Ἡ κυρία Βρουῦν κατὰ βῆθος ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐξετάσῃ πλησιέστερον τὴν Ρόζαν. Προσχώρησαν καὶ αἱ τρεῖς πρὸς τοὺς νεονύμφους. Ἰδὼν αὐτάς, ὁ Ἄνδρῆ ἠσθάνθη ἀνέφραστον ἀνκκούφισιν. Ἡ ἀπουσία τῶν γυναικῶν τούτων τῷ ἐφαινετο ὡς ἡ σκληροτέρα τῶν ὑβρεῶν. Τὸ βῆδισμά των τῷ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ περὶ τῆς μελλούσης διαγωγῆς των.

Ἡ τιζυγός μου! εἶπεν πρὸς αὐτὴν.

Αὐταί ἐχαιρέτισαν, ὅταν τὰς ἐπαρουσίαζε τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην.

Ἡ Ρόζα προσεκάλλησε τὸ βλέμμα της ἐπὶ τῆς Μαργαρίτας καὶ τῆς ἀδελφῆς της.

— ὦ! ἀτήμκντοι! ἐσκέφθη. Καὶ ταῖς ἐμειδίξσε φιλικάς.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, οἱ σύζυγοι μετέβηκαν ἐφ' ἀμύξῃς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἄνδρῆ, ἐνῶ τὰ πλήθη διεσκορπίζοντο πρὸς τὴν πάλιν σχολιάζοντα τὴν ἀπίστευτον εἰδησιν τῆς ἡμέρας ταύτης.

(Ἀκολουθεῖ)

NOUVEAUTES

Καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ συρμός καὶ τὰ τούτω παρεπόμενα κατέστησαν τοῦ συρμοῦ πλέον, παρά τε τοῖς περιοδικοῖς ὡς καὶ αὐταῖς ἀκόμη ταῖς ἐφημερίαις, δὲν θὰ φανῆ, πιστεύω, ἄνευ σκοποῦ ἂν καὶ τὰ προσφιλεῖ «Μυρία ὄσα» συμμετάσχωσι τοῦ συρμοῦ τούτου, ἀνοίγοντα, εἰς μίαν τὴν συνεργατικῶν των, μίαν, τυλαχιστόν, στήλην αὐτῶν, ἐνθα διὰ βραχέων, χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν των, νὰ παρέχῃ αὐταῖς τὰ νεώτερα τῆς πολιτείας. Ἄν καὶ αἱ ὑψηλαὶ δεσποναὶ καὶ δεσποινίδες τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας, εἴνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσι τὰς προόδους τοῦ συρμοῦ ἐκ τῶν γαλλικῶν περιοδικῶν, οὐχ ἤττον, ἐπειδὴ τὴν παρ' ἡμῖν κοινωνίαν δὲν ἀποτελοῦσιν αὐταὶ ῥόνοι, πέπεισμαι ὅτι αἱ γυνῆαι καὶ κήρσεις μου, εἰλημμένοι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ἀσφραλῶν πηγῶν εὐαρέστως θὰ ἀναγινώσκωνται ὑπὸ τῶν ἀναγνωστριῶν ἐκείνων αἰτίνας, ὡς ἐγώ, δὲν ἠτύχησαν ὑπὸ τῆς μάρας νὰ γεννηθῶσιν ἐν τῇ προνομίῳ τάξει τῆς παρ' ἡμῖν ἀριστοκρατίας!

Κάτω πλέον τὸ ἐσώθωράκιον ἢ ὁ κορσὲς ὅπως τὸν λέγομεν συνήθως ἢ καὶ τὸ corsage ὅπως ἐνθ. θέλουσιν ἀψιτακίζουσα τοῦ φύλου μου. Νέα καινοτομία εἰσῆχθη ἀπό τινος εἰς τὸν γυ-

ναϊκίον ἱματισμόν· ἀφ' ἧς ἀνεκαλύφθη καὶ ἐτίθη εἰς γενικὴν χρῆσιν ὁ ρωσικὸς χιτωνίσκος, καλούμενος ἔληξεν ἢ βασιλεῖα τοῦ κορσέ, τοῦ κορσέ ἐκείνου καθ' οὗ τὸσαῦτα κατὰ καιροὺς ἐγράφθησαν. Ὁ κορσὲς ὅστις ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἦτον τὸ ἀπαραίτητον μέρος τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ, κατακρίνεται σήμερον ὡς μονότονος καὶ ὡς ἐξαναγκάζων τὴν φέρουσαν αὐτοῦ νὰ ἔσται ὡς ξύλον καὶ τοῦτο διότι ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ἦνε παρεμφερὴς μετὰ τοῦ κάτω χιτῶνος τῆς φούστας ὡς λέγουσιν. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι διὰ τοῦ κορσέ ἡ γυναικεῖα περιβολὴ στερεῖται τοῦ εὐφραντάτου ἐκείνου ὅπερ πάντοτε κρίνεται ὡς ἀπαραίτητον.

Ἐν ᾧ τούναντιον ὁ ρωσικὸς χιτωνίσκος ὑπὸ πολλὰς ἐπιψεις εἶνε ἀτυχερώς καλλίτερος. Χιτωνίσκος ἐξ ἐρυθροῦ λεπτοῦ μεταξωτοῦ (foulard) ἐπὶ φούστας ἡλιοτροπίου χρώματος μαλάχης ἢ χιτωνίσκος χρώματος καναρίου ἐπὶ φούστας ἐκ φαιοχρόου ὁλοσηρικοῦ ἐστιγμένου διὰ καστανοχρῶν τετραγωνιδίων, εἶνε τὸ μόνον ἐνδομα ὅπερ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλῃ εἰς κομψὴν καὶ ὠραίαν καὶ τὴν πλέον... δεσποναὶ ἢ δεσποινίδα.

Ἔτερα εἶδη τούτουτων χιτωνίσκων εἶδον τὰ ἐξῆς δύο: ὁ πρῶτος ἀπετελεῖτο ἐκ μικρῶν πτυχῶν ἀρχομένων ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ καταλήγουσιν εἰς τὸν λαϊμόν, ὅπου τὸ πλεονάζον τοῦ ὑφάσματος συνεπικνύοντο διὰ χαιρεσίστου τρόπου· ζώνη ἐκ ταινίας, χρώματος παρεμφερῆς πρὸς τὸ τοῦ χιτωνίσκου περιέβαλλε τὴν ὄσφιν συνδεθεμένη ἐπὶ τῆς πλευρᾶς. Ἡ περιχαιρὶς εἶχε τὰς αὐτὰς μικρὰς πτυχὰς ἀπὸ τοῦ ὤμου συμπικνουμένας περὶ τὸν ἀγκῶνα καὶ προχωρούσας μέχρι τοῦ καρπού· ἡ τουναντίον δύναται νὰ ἔχη λείαν τὸ ὑφασμα ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος καὶ τότε αἱ πτυχᾶι καταλήγουσιν εἰς τὸν καρπὸν καὶ συμπικνουνται ἐπιχαρῶς περὶ αὐτόν· κομψότατον εἶνε ὡσαύτως τὸ περιβάλλειν τὸ περιλοιμίον, τοὺς καρπούς καὶ τὴν ζώνην διὰ χρυτῶν σειραδίων.

Ὁ ἕτερος χιτωνίσκος, ὁ καὶ μᾶλλον ἰδιόρρυθμος ἦταν ἐκ λεπτοτάτου ἰδικίου μεταξωτοῦ ὑφάσματος (batiste de soie crue) πεποικιλμένου διὰ μεγάλων ποικιλοχρῶν ῥόδων· ὁ χιτωνίσκος οὗτος εἶχε τὴν κατατομὴν σῆκκου καὶ ἐκλείετο ἀυλακοειδῶς περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὸν λαϊμόν μετὰ μικρῶν κοσῦμβῶν ἐν ταῖς ἀκραις· ἕτερον αὐλάκιον πρὸς τὴν ὄσφιν μετὰ τοῦ μικροῦ ὡσαύτως κοσῦμβου, τὸ δὲ ὑπερβάλλον τοῦ ὑφάσματος συμπικνουμένον ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν.

Ἰωάννης

ΠΡΟΣ ΑΝΘΩΠΩΛΙΝ

Ναί, ἐμαρῆθη, Τάνια, τὸ τριαντάφυλλο
 ποῦ τ' ἀπαλό σου χέρι μοῦ ἐφιλευσε·
 πλὴν 'ς τὴν καρδιά μου θάλλει τ' ἄλλο τ' αὐλο,
 ποῦ ἡ γλυκεῖα ματιά σου μοῦ ἐφότευσε.

Ὅπως κ' αὐτὸ μὴ μαρῆθῃ, ὦ φίλη μου,
 πρὲπ' ἀπ' τὰ δύο σου χεῖλη νὰ ὀροῖζεται.
 Ἄφες λοιπὸν νὰ παίρνω μὲ τὰ χεῖλη μου
 τὰ θάνατο νερό ποῦ θὰ ποτίζεται.

Ἐν Ὁδησσῷ. Σπουρ. Φ. Ἀντόπας.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΑ'

Ὁλόκληρην τὸ σῶμά μου ἂν λάβῃθ' ἀπαντήσης,
 ἐμπρὸς σου πῶμα ἄψυχον, ἀλλ' ὅμως θ' ἀπορίσης,
 διότι δίγυς κεφαλὴν καὶ τράχηλον ἂν μείνω,
 τὸ σπουδαίτερον προσὸν στὸν ἀνθρώπον θὰ γείνω.
 καὶ μέσα σου ὦ λητά μου, ἔφασα θὰ εἰσθῶσω.
 Κι' ἂν χάσω τὸ κεφάλι μου, εἴ! τότε θὰ πηθῶσω.
 ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμά μου· κ' ἂν πάλιν τὸ κεφάλι
 μου κόψῃ, γὼ μὲ μίαν πετάω 'ς τὸ τσουκάλι.

Ἐάμος

Τῷ πρώτῳ ἐκ τῶν ἐνταῦθα λυτῶν ἀωρηθῆσονται τὰ «Θαλασσινὰ», συλλογῆ ποιήσεων ἀρτίως ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντ. Θ. Σπηλιωτοπούλου. Ὁμοίως τῷ πρώτῳ ἐκ Πειραιῶς οἱ «Μυθοὶ» τοῦ κ. Π. Ι. Φέρμου, τῷ δὲ ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν ὁ α'. τῆμος τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ Soirées Lillera res.